

Sygn. akt VIII Gz 133/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2016 r

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SO Natalia Pawłowska Grzelczak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.

przeciwko J. F.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt XI GC 699/15,

postanawia :

I. oddala zażalenie,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu zażaleniowym.

SSO Patrycja Baranowska SSO Piotr Sałamaj SSO N. Pawłowska-Grzelczak

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie oddalił wniosek powoda o uzupełnienie wyroku z dnia 27 października 2015 r.

U podstaw rozstrzygnięcia legło stwierdzenie, że w sprawie nie zachodzą przesłanki z art. 351 § 1 k.p.c. co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia wniosku o uzupełnienie wyroku. Zdaniem Sądu I instancji wskazana instytucja służy uzupełnieniu wyroku o rozstrzygnięcia, które powinny się w nim znajdować, a nie zostały zamieszczone w ogóle. W ocenie Sądu I instancji takie okoliczności nie miały miejsca w przedmiotowej sprawie albowiem w wyroku z 27 października 2015 r. zawarto rozstrzygnięcie o kosztach procesu, a z wniosku powoda wynika, iż nie zgadza się on jedynie z wysokością przyznanych kosztów. W ocenie Sądu I instancji zmiana tego orzeczenia mogłaby nastąpić jedynie w wypadku złożenia przez stronę zażalenia. W konsekwencji Sąd I instancji stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do uzupełniania wyroku z dnia 27 października 2015 r. i tym samym wniosek ten oddalił.

W zażaleniu na przedmiotowe postanowienie powód wnosząc o jego zmianę w całości i uzupełnienie wyroku z dnia 27 października 2015 r. o rozstrzygnięcie w przedmiocie żądania zwrotu od pozwanej na rzecz powoda wszystkich

kosztów procesu, tj. także kosztów zastępstwa procesowego oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu postanowieniu powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 351 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. poprzez ich niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że w wyroku z dnia 27 października 2015 r. zawarto rozstrzygnięcie o kosztach procesu, podczas gdy Sąd I instancji zasądził tylko część żądanych kosztów postępowania i wydał rozstrzygnięcia w pozostałej części, a w szczególności nie oddalił wniosku powódki o zasądzenie tych kosztów w pozostałym zakresie.

W odpowiedzi na zażalenie z dnia 4 kwietnia 2016 r. pozwana wniosła o oddalenie zażalenia powódki w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym zażaleniem powoda według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwana wskazała, że w jej ocenie w przedmiotowej sprawie przepis art. 351 § 1 k.p.c. nie znajduje zastosowania, ponieważ zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji nie posiada żadnej z wad wymienionych w treści wskazanego przepisu, które uzasadniałyby złożenie wniosku o jego uzupełnienie. W ocenie pozwanej jedyną możliwością kwestionowania przez powódkę rozstrzygnięcia o kosztach procesu było jego zaskarżenie zażaleniem. Pozwana wskazała, że czym innym jest brak rozstrzygnięcia o kosztach procesu, a czym innym jest orzeczenie o kosztach, które w ocenie powódki nie jest zgodne z jej wnioskiem złożonym w pozwie. Na poparcie swojego stanowiska pozwana przytoczyła orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena wniosku powoda przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji, obejmująca dokonaną przez ten Sąd wykładnię zastosowanych przepisów prawa okazała się właściwa i nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd II instancji w pełni akceptuje stanowisko Sądu meriti i przyjmuje za własne, czyniąc je integralną częścią poniższych rozważań.

W świetle dyspozycji art. 351 § 1 k.p.c. strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu – od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu, z kolei w świetle dyspozycji § 2 wniosek o uzupełnienie wyroku co do zwrotu kosztów lub natychmiastowej wykonalności sąd może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym. Natomiast zgodnie z przepisem art. 108 § 1 k.p.c. zdanie pierwsze sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Strona powodowa w wniosku o uzupełnienie wyroku podnosiła, że Sąd nie orzekł o całości należnych stronie powodowej kosztów procesu bowiem nie uwzględnił kosztów zastępstwa procesowego. Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji słusznie wskazał, że w orzeczeniu kończącym sprawę w I instancji, tj. w wyroku z 27 października 2015 r. zawarto rozstrzygnięcie o kosztach procesu (punkt II wyroku). Zatem orzeczenie Sądu I instancji nie posiada wad o jakich mowa w art. 351 § 1 k.p.c., które uzasadniałyby złożenie wniosku o jego uzupełnienie. Co więcej, zdaniem Sądu Odwoławczego ocena instytucji uzupełnienia wyroku przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji jest prawidłowa. Słusznie zauważa Sąd I instancji, że instytucja ta służy uzupełnieniu wyroku o rozstrzygnięcia, które powinny się w nim znajdować, a nie zostały zamieszczone w ogóle.

Wobec powyższego, bezpodstawne są zarzuty powoda zgodnie, z którymi Sąd I instancji nie wydał rozstrzygnięcia o kosztach procesu z uwagi na fakt, że rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w wyroku z 27 października 2015 r. odnosiło się jedynie do części żądanych kosztów, oraz że nie wydał rozstrzygnięcia o pozostałej części, a w szczególności nie oddalił wniosku o zasądzenie tych kosztów w pozostałym zakresie. Zatem skoro powód nie zgadzał się z rozstrzygnięciem o kosztach zawartym w wyroku winien dokonać ich zaskarżenia zażaleniem. Czym innym jest

bowiem brak rozstrzygnięcia o kosztach, a czym innym orzeczenie o kosztach, które nie jest zgodne z wolą strony. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 1 grudnia 1972 roku (sygn.. akt III PZP 14/72, OSNCP 1972, nr 12, poz. 215) wyraźnie wskazał, że „zażalenie na orzeczenie o kosztach procesu przysługuje także wtedy, gdy sąd pierwszej instancji uwzględnił tylko część żądanych kosztów i nie oddalił pozostałej reszty”.

Zdaniem Sądu Odwoławczego uzupełnienie orzeczenia o kosztach postępowania może mieć miejsce, jeżeli nie zawiera ono żadnego rozstrzygnięcia co do tych kosztów. Sytuacja taka nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie, bowiem jak już wyżej podniesiono wyrok Sądu Rejonowego zawierał orzeczenie o kosztach. Wskazać należy, iż pozytywne rozstrzygnięcie o kosztach zawiera również oddalenie wniosku w nieuwzględnionej części. Zatem zażalenie na orzeczenie o kosztach procesu przysługuje także wtedy, gdy sąd pierwszej instancji uwzględnił tylko część żądanych kosztów i nie oddalił pozostałej reszty. Wskazać należy, że w trybie przewidzianym w art. 351 § 1 k.p.c., a nie w drodze zażalenia, można dochodzić usunięcia braku orzeczenia jedynie, gdy w orzeczeniu brak jest w ogóle rozstrzygnięcia o kosztach. Ponadto, wskazać należy, że każde orzeczenie o kosztach procesu, choćby - jak w danym wypadku - nie uwzględniło w całości zgłoszonego wniosku, zawiera w sobie domniemanie oddalenia nie uwzględnionej części (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1972 roku, III PZP 14/72).

Sąd Odwoławczy wskazuje, że z wniosku powoda wynika jednoznacznie, że nie zgadza się on z wysokością przyznanych kosztów. Zatem zmiana orzeczenia co do wysokości kosztów procesu mogłaby nastąpić tylko w wypadku złożenia przez stronę zażalenia na orzeczenie o kosztach procesu.

Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy orzekł w przedmiocie oddalenia wniosku o uzupełnienie wyroku. W tym świetle Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do postulowanej w zażaleniu zmiany i uzupełnienia zaskarżonego orzeczenia.

W związku z tym, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił zażalenie.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji (art. 108 § 1 kpc). W związku z tym, że powód przegrał sprawę w postępowaniu zażaleniowym, zgodnie z przepisem art. 98 kpc winien zwrócić pozwanej koszty procesu, na które składa się koszt zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym w wysokości 300 zł ustalony na podstawie § 12 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

SSO Patrycja Baranowska SSO Piotr Salamaj SSO N. Pawłowska-Grzelczak

Sygn. akt VIII Gz 133/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...) (...).

(...)